

จรงา

Jamsai

ทดลองอ่าน

ต่อ
ท้าย

ตอน ๑๓๓

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

fiara

Jamsai
เสร็จ
ทดลองอ่าน
ตอน อัจฉรา

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

fara

fara

เสียงลมหายใจหอบเหนื่อยทำให้เช้าวันหยุดของสองหนุ่มสาวเต็มไปด้วยความ
ร้อนแรง เม็ดเหงื่อที่ชุ่มกายบอกให้รู้ว่าพวกเขาใช้เวลากับกิจกรรมนี้มาร่วมชั่วโมงแล้ว...

"พอเถอะค่ะคุณ...ฉันไม่ไหวแล้ว"

"ยัง...อีกนิดเดียว อดทนหน่อย"

"ทะเล...ทำไมเราต้องทำอย่างนี้ในวันหยุดด้วย ะ...เราควรจะได้นอนตื่นสายได้ถึง
จะถูก!"

บุษบงกชกรี่ยวกราด แต่ก็ไม่สามารถหยุดฝีเท้าที่กำลังวิ่งอยู่ได้ เพราะไม่อย่างนั้น
เขาก็คงทิ้งห่างเธอไปไกลอีก กว่าจะเร่งฝีเท้าให้ทันเขาก็เกือบจะแย่อย่างที่เห็น หัสยุทธ
หันมายิ้มยั่ว

"อ้าว ชอบแบบนี้ก็ไม่บอก จะได้อยู่บนเตียงด้วยกันทั้งวันทั้งคืนเลย"

"ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น!" อะดรีนาลินที่หลั่งออกมาหลังจากการออกกำลังกาย
อาจจะจะมีมากเกินไปกระตุ้นต่อมเดือดของคุณหมอเข้า "คุณไม่ได้หลอกฉันใช่
ไหม ใ้อัโปรแกรมนี้ของคุณเนี่ย"

หัสยุทธหัวเราะ ดูเหมือนเขาจะผ่อนคลายเพื่อคนที่วิ่งอยู่ข้างๆ

"คุณเป็นหมอ คุณก็ต้องรู้ว่าผมไม่ได้หลอก เราสองคนอายุไม่ใช่หน่อย เพราะ
ฉะนั้นถ้าอยากมีลูกที่แข็งแรงก็จงออกกำลังกายซะ"

"เรื่องนั้นฉันรู้ แต่เราจำเป็นต้องหักโหมตั้งแต่ยังไม่ได้แต่งงานกันเลยเธอ"

"ก็ถ้าไม่หักโหมเรื่องนี้ ผมก็จะไปโฟกัสเรื่องอื่นซึ่งมันจะไม่ยุติธรรมกับคุณนะ"

"โอ๊ย ทำไมเราต้องวกกลับมาเรื่องนั้นอีกเนี่ย"

เรจาท่อ-ตาย ตอน อัตตา

tiara เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2451-5

ภาพประกอบ SimoneN / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางอนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สิ้นสุดการรอคอย! สำหรับใครที่เป็นแฟนนิยายชุด 'เจรจาต่อ-ตาย' ตอนนี้ได้เดินทางมาถึงเล่มเจ็ด ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายของชุดนี้แล้วค่ะ ในตอน 'อิตตา' นี้ tiara ได้นำเสนอเรื่องความยึดมั่นหลงใหลในอำนาจของมนุษย์ผ่านตัวละครต่างๆ โดยเน้นไปที่กลุ่มคนในวงการตำรวจไทยที่มีความดำมืดแฝงอยู่

เมื่อเรื่องราวดำเนินมาถึงบทสรุป แน่ใจว่าปมปัญหาต่างๆ ย่อมต้องคลี่คลาย สารวัตรหัตถุทธพระเอกของเราเข้าใกล้ Satan มากขึ้นเรื่อยๆ จนได้ค้นพบว่าแท้จริงแล้วในกรมตำรวจของเขาเกิดการต่อสู้ระหว่างสามขั้วอำนาจอันยิ่งใหญ่ หน่วย NIC ต้องร่วมแรงร่วมใจกันอย่างแข็งขันเพื่อต่อสู้กับสิ่งที่รออยู่ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างพระ-นางก็กำลังจะก้าวไปสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ ก็ต้องร่วมลุ้นกันค่ะว่าทุกอย่างจะผ่านไปได้อย่างไรราบรื่นหรือไม่

และหากใครอยากติดตามความสนุกสนานก่อนหน้าทั้งหมด เลิฟขอแนะนำให้อ่านตามลำดับดังนี้ค่ะ

1. เจรจาต่อ-ตาย ตอน ราคะ
2. เจรจาต่อ-ตาย ตอน ตะกละ
3. เจรจาต่อ-ตาย ตอน โลภะ
4. เจรจาต่อ-ตาย ตอน ริษยา
5. เจรจาต่อ-ตาย ตอน โทสะ
6. เจรจาต่อ-ตาย ตอน เกียจคร้าน

ซึ่งนอกจากในรูปแบบของหนังสือแล้ว เพื่อนๆ ยังสามารถติดตามอ่านซีรีส์ชุด 'เจรจาต่อ-ตาย' กันได้ในรูปแบบของ E-Book ด้วยนะคะ

แต่ตอนนี้เลิฟว่าเรารับมือเหมาะสมๆ เพื่อนั่งอ่านกันไปยาวๆ ดีกว่า เพราะหน่วย NIC กำลังรอทุกคนอยู่ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ผู้หญิงราศีเมถุน เรียนจบปริญญาโทด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ปัจจุบันผันตัวเองจากแม่บ้านมาเป็นเจ้าของร้านกาแฟและโฮสเทลด้วย เนื่องจากเป็นคนสนใจการทำขนมอบ ต้มกาแฟ เดินทางท่องเที่ยว และเขียนนิยายที่ความรักมักมาพร้อมกัับสถานการณ์คับขัน เลยพยายามเอาทุกอย่างที่ชอบมาไว้ใกล้ตัว เป็นคนเงียบ เรียบร้อยนิดๆ ชอบเก็บตัว รักสันโดษ มองโลกในแง่ดี รักสันติ พยายามเข้าใจคนทุกประเภท (แต่ไม่ได้รักคนทุกประเภท) รักธรรมชาติ ชอบเสียงเพลง มีความสุขกับการดูภาพยนตร์ แนวสืบสวนสอบสวนกับอ่านหนังสือประเภทจิตวิทยาเด็ก วิทยาศาสตร์ และนิยายแนวโรมานซ์

ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่สนับสนุนงานเขียนของ tiara มาโดยตลอด ต้องการพูดคุยเรื่องงานเขียน ขนมอบ หรือแอบดูเด็กน่ารักก็เชิญที่ <http://tiara.bloggang.com> นะคะ หากต้องการทราบความเคลื่อนไหวเรื่องงานเขียนโดยเฉพาะก็เชิญที่แฟนเพจ By tiara ได้เลยคะ

tiara

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

จรงา

Jamsai

ทดลองอ่าน

ต่อ
ท้าย

ตอน ๑๓๓

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

fiara

Jamsai
เจริญ
ทดลองอ่าน
ตอน อัจฉรา

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

fara

fara

บทที่ 1

เขาตัดสินใจจอตระยยนต์ส่วนตัวไว้หน้าบ้านเดี่ยวสไตล์โมเดิร์นหลังใหญ่ ที่ดูเหมือนจะสร้างขึ้นใหม่บนพื้นที่ดั้งเดิมในย่านเก่าแก่ของกรุงเทพมหานคร หัสยุทธวงจากรถมายืนมองตัวบ้านและอาณาเขตเบื้องหน้าด้วยความทึ่ง เขานึกภาพตัวเองไม่ออกเลยว่าหากต้องทำงานรับราชการเป็นตำรวจตลอดชีวิต และเมื่อเกษียณอายุแล้วจะมีบ้านหลังใหญ่โตเช่นนี้ได้อย่างไร แต่มันก็เกิดขึ้นแล้วกับท่านขจร อดีตผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติที่เขาพยายามขอเข้าพบเป็นการส่วนตัวมากกว่าหนึ่งเดือนที่ผ่านมา

หัวหน้าหน่วยเจรจาต่อรองในสถานที่เกิดเหตุอาชญากรรมจดจำวันที่เขารายงานตัวก่อนที่ตนจะเดินทางไปศึกษาหลักสูตรพิเศษในต่างประเทศได้ดี ท่านขจรพูดหลายครั้งว่าขอฝากความหวังของสำนักงานตำรวจแห่งชาติไว้กับผู้ที่ได้รับทุนทั้งหลาย และขอให้จดจำไว้ว่าการได้รับทุนเพื่อศึกษาต่อในครั้งนี้เป็นโอกาสที่ดีที่พวกเขาจะสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตที่เป็นอยู่ไปได้ อย่างสิ้นเชิง และความโชคดียุ่ในวันนั้นทำให้เขาต้องมาขอความกระจ่างจากอดีตผู้บังคับบัญชาในวันนี้ ความคับข้องใจ ระแวงสงสัยเกี่ยวกับหน่วยงาน

เจราจ่าต่อรองทำให้เขาารู้สึกว่าตนเองกำลังเป็นหมากตัวหนึ่งในเกมกระดานของใครบางคน

ยังไม่ทันจะกตกริ่งที่หน้าประตู ชายรูปร่างผอมสูง ตัดผมสั้นเกรียนคนหนึ่งก็โผล่มาทางด้านข้างของประตูรั้ว คล้ายกับเขาแอบดูผู้มาเยือนอยู่ตรงนั้นมาพักหนึ่งแล้ว

"มาหาใครครับ"

"ผมมีนัดกับท่านขอรับ"

หัสยุทธอดคิดตามประกาศนชอบสงสัยไม่ได้ว่าเหตุใดคนรับใช้ในบ้านของอดีต ผบ.ตร. จึงดูคล้ายนายตำรวจในราชการชั้นผู้น้อยนัก สังเกตจากรูปร่าง ทรงผม ไปจนถึงท่าทางการยืน การเดิน หรือแม้กระทั่งการพูดก็เหมือนคนที่ถูกฝึกเพื่อมาเป็นข้าราชการตำรวจ แต่ด้วยเหตุผลใดจึงมาทำงานกับอดีตนายตำรวจที่เกษียณอายุราชการไปแล้วและไม่ได้มีอำนาจใดๆ ในสำนักงานตำรวจแห่งชาติเช่นนี้ได้

"ชื่ออะไรครับ"

"หัสยุทธ จากหน่วย NIC"

เมื่อเฉลยชื่อและสังกัดเพียงสั้นๆ เท่านั้นชายคนดังกล่าวก็ทำความเคารพด้วยท่าวันทยหัตถ์ทันที จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเป็นข้าราชการตำรวจจริงๆ และแม้ว่าหัสยุทธจะไม่ได้สวมเครื่องแบบแต่เขาก็ทำความเคารพตอบเขาคงเข้าใจสายการบังคับบัญชาในสถาบันเป็นอย่างดี จากนั้นคนที่ยืนอยู่ด้านในก็เปิดประตูรั้วให้พร้อมกับการกล่าวอนุญาตที่ถูกต้องไว้

"เชิญสารวัตรขับรถเข้ามาจอดข้างในเลยครับ คนในบ้านสั่งไว้แล้วว่าให้เชิญสารวัตรเข้าไปได้เลย"

"ขอบใจ"

นายตำรวจหนุ่มใหญ่พยักหน้าแล้วหันหลังกลับขึ้นรถของตัวเอง เขาไม่รีบร้อนและพยายามเก็บรายละเอียดที่เห็นทั้งหมดไว้ในความทรงจำ

คดีหาสน์หลังใหญ่ที่รายล้อมไปด้วยสวนสวยดูร่มรื่นสบายตาแต่กลับเงียบเหงา หัสยุทธรเห็นคนดูแลต้นไม้อยู่สองคนซึ่งแต่งตัวไม่ต่างจากชายคนไหนมาเปิดประตูรั้วให้เขา ท่าทางท่านขจรจะชอบให้คนรับใช้ในบ้านปฏิบัติตัวเหมือนตำรวจชั้นผู้น้อยที่คอยรับใช้นายตำรวจชั้นสูงกว่า เขาอาจจะชอบให้ตัวเองอยู่ในบรรยากาศแบบเดิมๆ เหมือนที่เคยเป็นก็ได้ ว่ากันว่าผู้ยิ่งใหญ่ในวิชาชีพของตนบางคนก็ยังเสพติดกับความสำเร้จในอดีตอยู่ แม้จะพ้นอำนาจวาสนามาแล้วแต่ก็อดที่จะใช้ชีวิตแบบเดิมไม่ได้

ทันทีที่รถยนต์ของหัสยุทธรจอดสนิทชายฉกรรจ์อีกสองคนก็เดินออกมาจากตัวบ้าน พวกเขาเดินตรงมาหาแขกอย่างไม่ลังเล แม้ใบหน้าจะดูไม่ดูต้นอะไรนักแต่ก็เครื่องขริมเกินกว่าจะตัดสินได้ว่าเป็นคนใจดี หัสยุทธรหันไปหยิบตะกร้าผลไม้บนเบาะด้านข้างแล้วจึงเปิดประตูรถออกไป ชายทั้งสองหยุดยืนห่างจากประตูรถไปราวสามก้าว เมื่อแขกยืนนอกตัวรถแล้วสายตาของพวกเขา ก็ดูจะอ่อนลงเล็กน้อย คงเห็นว่ารูปร่างและบุคลิกภาพโดยรวมของผู้มาเยือนนั้นพวกเขาไม่สามารถชมขวัญได้ง่ายๆ

"สารวัตร..." เป็นคำทักทายง่ายๆ ก่อนจะก้มศีรษะให้ "ท่านรออยู่ครับ"

"ครับ ผมเอานี้มาด้วย"

หัสยุทธรยื่นตะกร้าผลไม้จากต่างประเทศที่จัดไว้อย่างสวยงามและน่ารักประทานให้ เขาารู้ดีว่ามันจะต้องถูกตรวจสอบก่อนจะนำไปมอบให้ ผู้เป็นเจ้าของบ้าน หนึ่งในนั้นรับตะกร้าในมือของเขาไปแล้ว อีกคนก็ตั้งคำถามก่อนที่หัสยุทธรจะก้าวเดิน

"ไม่ได้พกอาวุธนะครับ"

คนถูกถามหันไปสบตานั้นแล้วตอบด้วยน้ำเสียงเรียบ "หากไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ผมก็ไม่พกอาวุธ แต่ถ้าจะตรวจก่อนก็เชิญ"

ไม่เพียงอนุญาตแต่ยังกางแขนให้ด้วย คนที่ถือตะกร้าผลไม้ก็หันไปพยักหน้าให้เพื่อนแล้วเป็นฝ่ายตอบหัสยุทธรเสียเอง

"ไม่เป็นไรครับ ท่านไว้ใจสารวัตร"

คำตอบนั้นทำให้ห้สยทุทรับรู้ได้ทันทีว่าคนในบ้านมีการพูดถึงเขามาก่อนหน้านี้ และขอรเองก็คงรำลึกถึงเขาหรือแม้กระทั่งตรวจสอบประวัติของเขามาหมดแล้ว

จากนั้นชายร่างสูงทั้งสามก็เดินเข้าไปในตัวบ้านซึ่งมีลักษณะเป็นอาคารสูงสามชั้นสีเทาและครีม มันถูกออกแบบได้อย่างทันสมัย ตัวตึกเน้นความโปร่งและร่มรื่นด้วยกระจกสีชาที่กระเบื้องซึ่งมีกระถางต้นไม้วางประดับอยู่ คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นคงมีมากกว่าหนึ่งครอบครัว เพราะพื้นที่ในการใช้สอยมีมาก ห้สยทุทประเมินสิ่งเหล่านี้จากจำนวนชั้นของอาคารและระเบียงที่ยื่นออกมา

เมื่อก้าวเข้าไปในอาคาร ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศที่กระจายทั่วทำให้รู้สึกถึงความเหน็บหนาวและเย็นชา ซึ่งแตกต่างจากอากาศด้านนอกอย่างสิ้นเชิง ชายสองคนที่เป็นคนเชิญห้สยทุทเข้ามานั้นผายมือให้เขานั่งรอในห้องรับแขกซึ่งเป็นโถงใหญ่กลางบ้าน ภายในตกแต่งด้วยสีขาวเป็นหลัก ทั้งโซฟาและตู้ใส่รางวัลเกียรติคุณต่างๆ ในวิชาชีพของผู้เป็นเจ้าของบ้านนั้นล้วนเป็นสีขาวสะอาดตา

"รอที่นี่สักครู่ นะครับสารวัตร"

ห้สยทุทพยักหน้าให้ก่อนชายทั้งสองจะเดินห่างออกไป จากนั้นเขาก็มีโอกาสดูตามองภาพถ่ายซึ่งถูกติดไว้บนผนัง กรอบรูปสีทองทำให้ภาพของผู้คนในนั้นยิ่งเด่นชัด ชายในเครื่องแบบนายตำรวจเต็มยศดูทรงเกียรติและมีอำนาจนั่งอยู่ตรงกึ่งกลางภาพเคียงคู่ด้วยภรรยาในชุดไทยสีครีม และมีบุตรชายหญิงต่างก็สวมสูทยืนอยู่รายรอบ ถัดมาเป็นภาพครอบครัวซึ่งมีเด็กเล็กๆ รวมอยู่ในนั้นด้วย คงจะเป็นรุ่นหลานของขจร ภาพที่ใหญ่ที่สุดและเป็นจุดรวมสายตานั้นจะถูกถ่ายไว้หลังจากที่ท่านขึ้นเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแล้ว เหยียดราบนชุดนั้นบอกห้สยทุทให้รู้...

"สวัสดิ์สารวัตร...หัวหน้า NIC ลินะ"

หัตถุทธลุกขึ้นยืนทันทีที่ได้ยินเสียงทัก เมื่อหันไปตามเสียงเรียกนั้น เขาก็ต้องประหลาดใจ ชายคนที่เขาเคยเห็นเมื่อหลายปีก่อนนั้นไม่ได้อยู่ในภาพลักษณ์ที่เหมือนเดิมอีกแล้ว อย่างน้อยในรูปถ่ายที่ถูกแขวนอยู่บนฝาผนังก็ไม่มีรูปไหนเลยที่เป็นเช่นนี้ ตอนนี้อยู่ในรูปดูชราภาพลงไปมาก หากจะเดาคร่าวๆ ก็คงมีอายุใกล้เจ็ดสิบปีเต็มทน แต่ที่เกินความคาดหมายของแขกกลับเป็นสภาพของท่านขจรบรรณรวิลแชร์ นายตำรวจร่างใหญ่พยายามปรับสีหน้าของตนให้เป็นปกติโดยเร็วเพราะรู้ว่าชายสองคนที่เดินตามรวิลแชร์ไฟฟ้าของท่านขจรมานั้นกำลังจับจ้องเขาอยู่เช่นกัน

"สวัสดิ์ครับท่าน"

แม้จะไม่ได้สวมเครื่องแบบแต่หัตถุทธก็ยกมือวันทยหัตถ์ให้ เจ้าของบ้านบังคับรดด้วยตัวเองให้มาหยุดลงใกล้กับโซฟาตัวตรงข้ามกับที่แขกเคยนั่งอยู่ เขามีสายตาที่ฝ้าฟางเล็กน้อยแต่ก็ยังดูเฉลียวฉลาดมีไหวพริบผสมสีขาวบางจนมองเห็นหนึ่งศีรษะ ส่วนผิวพรรณนั้นก็ตกกระไปทั่ว หัตถุทธมองไม่เห็นขาใต้กางเกงแพรว่ามันลีบเล็กลงหรือไม่เพราะชายชรามีฝ้าห่มวางไว้บนตักอีกชั้นหนึ่ง ส่วนขจรก็ใช้เวลาสังเกตหัตถุทธอีกนิดก่อนจะเอ่ยปากอนุญาตให้เขานั่ง เมื่อทุกอย่างดูจะพร้อมสำหรับการสนทนาแล้ว ลู่ๆ ขจรก็ยกมือข้างหนึ่งขึ้น ชายผู้ดูแลเจ้าของบ้านทั้งสองขยับตัวรอรับคำสั่งทันที

"ออกไปก่อน"

เสียงแหบห้าวนั่นสั่ง แม้จะไม่น่ากลัวแต่ก็เด็ดขาดพอที่จะไม่ปล่อยให้โอกาสให้คนฟังถามต่อ ทั้งคู่จึงได้แต่รับคำสั่งแล้วถอยห่างออกไปอีกครั้ง

"สารวัตรมาหาผมทำไม"

คำถามแรกก็ตรงประเด็นทันที มันทำให้หัตถุทธหรือความทรงจำเกี่ยวกับท่านขจรขึ้นมาได้อีกข้อว่าเขาเป็นคนพูดตรงแค่นั้น... 'อย่าเพิ่งมีเมียฝรั่ง

เรียนให้จบก่อน อย่าลืมนะว่าเอาเงินหลวงไปเรียน' นั่นเป็นคำสั่งสุดท้ายที่พวกนักเรียนทุนอย่างเขาได้รับจากผู้บังคับบัญชาสูงสุดในขณะนั้น

"ผมมาเยี่ยมท่านครับ"

ขจรยิ้มมุมปากอย่างรู้ทันความคิดของคู่สนทนา "มีคนไม่น้อยที่มาเยี่ยมผมพร้อมกับคำพูดนี้ แต่นั่นเขาจะมาในช่วงที่ผมมีอำนาจอยู่"

ชายชราคนนั้นฉลาดเกินกว่าที่เขาจะล้วงความลับใดๆ ออกมาได้ง่ายเพียงสนทนากันไม่กี่ประโยคห้สยทุทก็รู้แล้วว่าเขาดำเนินเข้าถ้าเสียแล้ว

"ผมไม่ได้ต้องการอะไรจากท่านครับ"

"นั่นนะสิ ถึงยังงั้นตอนนี้ผมคงให้อะไรกับสรวัดรไม่ได้ เพราะตำแหน่งที่สรวัดรดำรงอยู่นั้นก็มั่นคง สูงส่งกว่าคนแก่ที่นั่งรถเข็นอย่างผมอยู่แล้ว"

ขจรหัวเราะในลำคอ ห้สยทุทจึงยิ้มรับตามมารยาท

"ท่านสบายดีนะครับ"

"ก็ตามสภาพที่คุณเห็น แล้งงานของสรวัดรละเป็นยังงั้นบ้าง ผมเคยเห็นภาพข่าวการทำงานของหน่วย NIC" ชายชรายิ้ม "ช่างเป็นหน่วยงานที่น่าภาคภูมิใจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ"

"ขอบคุณครับ ผมพยายามกระตุ้นให้ลูกน้องในหน่วยทุกคนทำงานของพวกเขาให้ดีที่สุดและมีประสิทธิภาพสูงสุด"

"ดี" ขจรพยักหน้า

"ถ้าท่านติดตามการทำงานของเราบ้าง ท่านคงทราบเรื่องของท่านกัมปนาท"

"อืม...ก็ได้ยินตามข่าว ผมคงรู้เรื่องนี้น้อยกว่าคุณแน่ เพราะคนที่เกษียณอายุราชการมาหลายปีอย่างผมจะไปรู้ดีลึกหนาบางของเรื่องนี้ได้ยังไง"

โกหก...เขาหลบสายตา

"อย่าบอกนะว่าสรวัดรมาหาผมเพราะเรื่องนี้ เพราะดูเหมือนผม

จะช่วยอะไรสารวัตรไม่ได้"

หัสยทุรยัมน้อยๆ "เปล่าครับ ผมแค่มาเยี่ยมท่านจริงๆ ลุงๆ ก็คิดถึงช่วงเวลาที่ตัวเองได้ทุนไปเรียนต่อเมืองนอก แล้วก็อดคิดถึงความกรุณาของท่านไม่ได้"

"ความกรุณาอะไร...นักเรียนทุนของกรมตำรวจต่างก็ได้รับทุนเพราะความสามารถของตัวเองทั้งนั้น ไม่ใช่ความกรุณาของผมคนเดียวสักหน่อย"

"แต่ผมก็ต้องขอบคุณท่านครับ เพราะท่านทำให้ผมกลับมาดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วย NIC ซึ่งเป็นหน่วยงานใหม่เอี่ยมที่ใครๆ ต่างก็หมายปองทั้งนั้น"

แววตาอันฟ้าฟางเล็กน้อยนั้นดูเหม่อลอยคล้ายกับกำลังรำลึกถึงความหลังที่เกิดขึ้นมานานแล้ว คำพูดของแขกที่มาเยือนช่วยกระตุ้นความทรงจำในช่วงเวลานั้นให้กลับมาอีกครั้งหนึ่ง

"การลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดก็คือการลงทุนกับคน ผู้บริหารสูงสุดของหน่วยงานไหนๆ ก็ต้องคิดเหมือนกันทั้งนั้น"

"จริงครับ"

"สารวัตร...มีอะไรก็พูดมาตรงๆ เถอะ ผมเดาความในใจของคุณไม่ออกหรอกนะ"

เขาพูดความในใจทั้งหมดไม่ได้แน่ แต่หัสยทุรก็เตรียมสิ่งที่จะถามขจรมาแล้ว "สำนักงานตำรวจแห่งชาติของเรามีอิสระในการบริหารจัดการงานภายในทั้งหมดไหมครับ"

ขจรยัมเย็น "นี่เราจะคุยเรื่องการเมืองภายในกันสินะ เอ้อ...ก็ได้ อย่างน้อยผมก็จะได้ว่าว่าคุณอยากรู้เรื่องอะไร"

ชายชราขยับรถวีลแชร์ไฟฟ้าของตนไปที่ตู้โชว์เหรียญตราและถ้วยรางวัล รวมถึงใบปริญญาบัตรของลูกๆ ซึ่งมีรูปถ่ายวางอยู่ใกล้กัน หัสยทุรมองความเคลื่อนไหวที่เป็นธรรมชาติของเขาไปด้วย ดูเหมือนขจร

จะคุ้นเคยกับพาหนะของเขาเป็นอย่างดี เขาคงใช้มันมาหลายปีแล้ว

"สมัยผมยังหนุ่มแน่นกรมตำรวจอยู่ในความปกครองของกระทรวงมหาดไทย แล้วย้ายมาขึ้นตรงต่อนายกรัฐมนตรีเมื่อเปลี่ยนมาเป็นสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ในตอนนั้นมีการเปลี่ยนแปลงมากมายในระดับบริหาร คุณเป็นคนรุ่นใหม่ก็คงพอจะรู้ว่าคนรุ่นเก่าบางคนไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง" ขจรหันมาสบตากับหัตถุท "มีทั้งคนพอใจและคนที่ไม่พอใจ แต่เราก็ต้องปรับตัว"

"NIC ก็เป็นหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงนั้นรีเปล่าครับ"

ขจรยอมรับ เขาพยักหน้าน้อยๆ "มันก็ยังมีอีกหลายหน่วยงาน เราต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ ก่อนหน้านั้นมีความวุ่นวายทางการเมืองมากมายหลายระดับ ดังนั้นตำรวจจึงต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการรับมือกับความวุ่นวายที่อาจจะเกิดขึ้นอีกในอนาคต งบประมาณจึงถูกตั้งให้มุ่งไปเพื่อเตรียมเจ้าหน้าที่และเครื่องมือเครื่องไม้ต่างๆ ให้พร้อมเสมอสำหรับการปฏิบัติการ"

"การเมืองนี่เกี่ยวข้องกับตำรวจด้วยงั้นหรือครับ"

"เราตัดการเมืองออกไปจากชีวิตได้ด้วยหรือสารวัตร ตำรวจมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง หากมีความวุ่นวายไม่ว่าจะตรงไหนเราก็ต้องเข้าไปดูแลจัดการทั้งนั้น" ขจรแค้นหัวเราะ "ว่าแต่ที่มาถามผมเรื่องนี้เพราะมีความคับข้องใจอะไรในการทำงานรีเปล่า หรือถูกใครบีบมา"

คนฉลาดมักถามคำถามที่ฉลาด หัตถุทยอมทำตัวเป็นเด็กที่ต้องการคำปรึกษาจากผู้ใหญ่ใจดีสักคน

"ครับ ผมรู้สึกว่ามีใครบางคนกำลังไม่พอใจการทำงานของผมอยู่"

"เกิดไปขวางทางปิ่นใครเขาเข้าล่ะ"

"นั่นสิครับ กำลังหาตัวอยู่เหมือนกัน"

"อืม..." ขจรควบคุมรถวิลแชร์เข้ามาหาหัตถุทใกล้ๆ "สมัยที่ผมเป็น

ผบ.ตร. ก็ต้องบริหารจัดการคนหลายกลุ่ม รู้ทั้งรู้ว่ามียุติชนที่ชอบเราและคนที่ไม่ชอบเรา แต่ทำยังไงได้ การทำงานมันต้องเดินหน้าต่อ ขอให้สารวัตรมีหลักการที่ดีพอ ผมคิดว่าสารวัตรก็จะสามารถฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไปได้"

"ถ้าเรื่องทำงานผมไม่เคยกลัวครับ กลัวแต่เรื่องถูกแทงข้างหลัง" หัสยุทธพูดเสียงเรียบแล้วโน้มตัวไปข้างหน้าเพื่อจะปรับเป็นเสียงกระซิบซึ่งที่ไม่จำเป็น "NIC ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อประสิทธิภาพในการทำงานของตำรวจ ซึ่งในขณะนี้ทุกอย่างที่หน่วยของเรามีล้วนเป็นประโยชน์ต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ แล้วถ้าวันหนึ่งเกิดมีใครบางคนอยากจะใช้ประโยชน์จากมันเพื่อประโยชน์ของตัวเองขึ้นมาบ้าง ผมควรจะทำยังไงดีครับ"

ชายสองวัยสบตากันหนึ่งในระยะใกล้ จากนั้นหัสยุทธก็เปลี่ยนไปนั่งหลังตรงอีกครั้ง มีความคิดหลายสิ่งวิ่งวนอยู่ในหัวของขจร หนึ่งในสิ่งนั้นคือการประเมินผู้เป็นแขก

"มีใครติดต่อสารวัตรมางั้นหรือ"

"เปล่าครับ...แล้วถ้าไม่มี NIC ไม่มีผม ข้อมูลทั้งหมดที่ NIC มีจะตกอยู่ในมือใครครับ"

"ตามระเบียบคนที่มียอำนาจในการเปิดข้อมูลทุกอย่างก็จะเป็นผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แต่ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากท่านนายกรัฐมนตรีนั่นด้วย สารวัตรรู้อยู่แล้วนี่"

"ครับ ตามระเบียบมันเป็นแบบนั้น"

"การทำงานที่เป็นอิสระของ NIC ก็มีอันตรางั้นหรือ เป็นไปได้ยังไง" หัสยุทธแค้นยิ้ม "ตอนนี้ยังไม่มีอะไรน่ากลัว ผมน่าจะจัดการทุกอย่างได้ เพียงแต่มีความสงสัยบางอย่างที่ผมยังไม่แน่ใจเท่านั้นเอง"

"อืม...แล้วคิดว่าผมช่วยได้งั้นหรือ"

หัสยุทธกลั้นหายใจก่อนพูด "เวลาที่ผ่านมา NIC ได้รับการสนับสนุนในเรื่องงบประมาณแตกต่างกันออกไปในแต่ละสมัยของการบริหารจัดการ

ภายใต้ ผบ.ตร. แต่ละคน จนทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่า NIC ไม่ได้เป็นที่ต้องการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเท่าไรนัก บางครั้งเราถูกจับตาดูการทำงานจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ แต่ในบางคราวเรากลับได้รับอะไรใหม่ๆ จนเจ้าหน้าที่ในหน่วยอื่นเขม่น การจัดเก็บข้อมูลของเราก็เป็นอิสระกับฐานข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เราเข้าไปดูข้อมูลรวมได้ แต่คนอื่นไม่สามารถเข้ามาดูข้อมูลของ NIC ได้หากไม่มีการขออนุญาตตรงจุดนี้อาจทำให้หน่วยงานอื่นมองเราเป็นคนนอกที่มีอิทธิพลมากกว่า..."

"นี่สารวัตรกลายเป็นแกะดำในสำนักงานตำรวจชาติตั้งไหนหรือ" ขจรหัวเราะหิ "ทำไมเพิ่งมากลัวตอนนี้"

"เปล่าครับ ไม่ได้กลัว แต่เพิ่งตระหนักหลังจากที่เราทำงานมาได้พักใหญ่และมีข้อมูลในมือมากพอ..." จู๋จู่ เขาก็หยุดพูด

"พอ...พอที่จะอะไร"

"พอที่จะรู้ว่าเรามีทั้งคนที่รักและคนที่เกลียดครับ"

ขจรยิ้มมุมปาก "เข้าใจตอบ...เฮ้อ โลกมันก็เป็นอย่างนี้ แต่สารวัตรรู้ไว้เถอะว่าผมตั้งใจสร้างหน่วยงานของคุณมาด้วยเจตนาอันดี และผลงานที่ผ่านมาของพวกคุณก็ทำให้ผมภูมิใจมาก หวังว่าคุณจะทำในสิ่งที่ถูกต้องอย่างนี้ต่อไป"

"ครับท่าน"

"ผมดีใจนะที่คุณคิดถึงผม หวังว่าสักวันหนึ่งเราคงจะได้ทำงานร่วมกัน" แล้วเขาก็แค้นหัวเราะ "ผมก็พูดตลกอะไรเนี่ย คนแก่จะเข้าโลงแล้วจะไปช่วยอะไรหน่วย NIC ได้"

"ไม่แน่นอนครับ ท่านอาจจะช่วยผมได้จริงๆ" ทัศนัยยิ้ม "เอาเป็นว่าวันนี้ผมขอรบกวนท่านแค่นี้ดีกว่า ท่านผลไม้อะไรอร่อยนะครับ และขอให้ท่านสุขภาพแข็งแรง ผมขอตัวกลับก่อนล่ะครับ ขอบพระคุณท่านสำหรับวันนี้ และทุกๆ อย่างที่ผ่านมา"

หัตถ์ถูกลุกขึ้นยืนแล้วทำความเคารพ ขจรยกมือวันทยหัตถ์ตอบพร้อม รอยยิ้มกว้าง

"ยินดีและขอใบใจสารวัตร หากมีอะไรลำบากใจก็มาปรึกษาผมได้ แม้จะไม่มีอำนาจแล้วแต่ก็ยังพอมีวาสนาให้คนฟังคำขอร้องได้บ้าง หาก ช่วยได้ผมก็ยินดี"

"ขอบพระคุณครับท่าน ผมลาละครับ"

ขจรทำท่าจะขยับรถวีลแชร์ของตนให้เคลื่อนตามแขก แต่หัตถ์ถูท ห้ามไว้ เขาบอกว่าเขาสามารถเดินออกไปตามลำพังได้ และเมื่อนายตำรวจ ร่างใหญ่เดินพ้นประตูหน้าออกไป ขจรก็บังคับให้รถวีลแชร์มาหยุดที่กระจก บานใหญ่ที่สามารถมองทะลุไปยังลานหน้าบ้าน...บริเวณที่รถของแขก จอดอยู่ ชายสองคนที่ออกไปต้อนรับหัตถ์ถูทเมื่อครู่เดินกลับเข้ามาใน ห้องรับแขกอีกครั้ง พวกเขาเฝ้าอยู่ทางด้านหลังของรถวีลแชร์และ จับตามองรอยนต์ของแขกที่กำลังเคลื่อนออกไปจากลานจอดพร้อมกัน

"คงพยายามจะปะติดปะต่อเรื่องราวเพื่อหาตัวตนของฝั่งตรงข้าม กัมปนาทอยู่ แต่ท่าทางก็ไม่ได้รู้อะไรมากนักหรอก" ขจรพูดขึ้นมาลอยๆ

"แล้วเราต้องทำยังไงครับ" บุรุษที่ยืนอยู่ทางด้านหลังหนึ่งในนั้นพูดขึ้น

"จับตาดูอย่างใกล้ชิด หากมีความเคลื่อนไหวจากฝั่งอื่นให้ยื่นข้อเสนอ ให้ NIC ทันที ถ้าได้ NIC มาอยู่กับเราจะเป็นผลดีมากว่าผลเสีย"

"ครับ"

แล้วชายชราที่ใช้มือทั้งสองข้างพยุงตัวขึ้นจากเก้าอี้ ผ้าซึ่งคลุมหน้า ตกไว้เมื่อครู่หล่นลงไปกองตรงที่วางเท้า เขาใช้เวลาลุกขึ้นยึดตัวไม่นาน ก็สามารถยืนตัวตรงได้ ไม่เหมือนกับคนที่ต้องนั่งรถวีลแชร์อยู่ตลอดเวลา เลย

"สองฝ่ายนั้นตีกันก็ดี เป็นประโยชน์กับเรามากกว่าที่คิด" เขาเอามือ ใพล่หลังแล้วสูดลมหายใจลึกก่อนพูดต่อ "เฮ้อ... ยิ่งนานวันอะไรๆ ก็ดูเหมือน

จะควบคุมได้ยาก แต่เรามีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย ยังไงก็วางมือไม่ได้หรอกนะ"

"ครับท่าน"

การขึ้นมามีอำนาจนั้นอาจยาก แต่การยอมละทิ้งซึ่งอำนาจนั้นยากยิ่งกว่า...

ในห้องประชุมขนาดห้าคูณห้าตารางเมตร เพดานสูง ถูกก่อกองด้วยอิฐสีแดงทั้งสี่ด้าน และมีประตูเหล็กเป็นทางเข้าออกเพียงทางเดียวนั้น ตั้งอยู่ชั้นใต้ดินของโกดังแห่งหนึ่ง มันเป็นสถานที่ที่ไว้ต้อนรับกลุ่มคนพิเศษในวาระสำคัญอย่างเช่นวันนี้ ชายที่พนักวัยเกษียณไปแล้วสามคนนั่งกระจายกันอยู่สองฟากฝั่งของโต๊ะประชุมสีขาวซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง ทุกคนต่างเก็บสีหน้าเป็นกังวลได้อย่างมิดชิด หรือไม่ก็อาจจะไม่ได้เป็นกังวลใดๆ เลยเพราะพวกเขาต่างก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ต้องลงมือปฏิบัติงานด้วยตัวเอง

"...แล้วลูกสาวคนโตของท่านละ ตอนนี้อยู่ทำอะไรครับ"

คนถูกถามหัวเราะในลำคอ "โน่น อยู่อเมริกา ขอเงินไปทำธุรกิจร่วมกับกับเพื่อน เขาเป็นคนมีหัวด้านนี้นะ ผมเลยปล่อยให้ไป อยากทำอะไรก็ทำ เรามันแก่แล้วตามไม่ค่อยทัน"

"ทำธุรกิจที่โน่นก็ยุ่งยากไม่เบาเลยนะครับ"

"อืม แต่เขามีเพื่อนเยอะ ตัวเขาเองไม่ต้องออกหน้าอะไร แค่เป็นส่วนแล้วรอรับผลประโยชน์เท่านั้น แล้วของคุณล่ะ..."

"ของผมยังเล็กอยู่ครับ สนใจแต่เรื่องรถนั่นแหละ นี่ก็หมดเงินไปเยอะ แต่เห็นเขาสนุก เราเป็นพ่อก็ได้แต่ตามใจ"

บุคคลที่สามซึ่งอยู่ในสถานที่นั้นด้วยก็ร่วมหัวเราะไปพร้อมกัน จากนั้นเขาก็พูดขึ้นด้วยสีหน้าเรียบแต่ดูจากแวตตาล้วนน่าจะเป็นคนมีความเมตตาสูง

"มีครอบครัวก็สนุกครีกรึนตินะ"

"ไธ่ท่าน มันมีไปแล้วเราก็ต้องสนุกกับมัน ฮะฮะฮ่า ผมว่าท่านลีน่าอิจฉาที่สุด อยู่ตัวคนเดียวอยากทำอะไรก็ทำ"

ศิวารกร ผู้อาวุโสที่สุดยิ้มมุมปาก "ชีวิตผมยกให้ประเทศชาติหมดแล้ว เรื่องส่วนตัวไม่มีอะไรต้องห่วง ให้ตายวันนี้ยังได้เลย"

"อ้อ๊ย ขอเถอะครับท่าน อย่าพูดแบบนั้นเลย ผมใจคอไม่ค่อยดี ขาดท่านไปสักคนงานของเราที่ร่วมทำกันมาหลายสิบปีมันจะไม่สำเร็จ นะสิครับ อย่าเพิ่งทิ้งพวกเราไป ถือชะว่าเห็นแก่ประเทศชาติเถอะ อยู่กับเรานานๆ นี่ถ้าเป็นไปได้ผมอยากให้ท่านอยู่ถึงร้อยห้าสิบปี รอดูประเทศของเราเจริญรุ่งเรืองสู่ยุคแผ่นดินที่ปูลาดด้วยทองคำชะก่อนค่อยจากไปอย่างสงบ"

คนทั้งสามยิ้มกว้างแล้วหัวเราะให้กันอย่างมีความสุข แต่ในที่สุดก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงประตูที่ถูกเปิดออก ชายร่างบึกบึนวัยประมาณสี่สิบปีใบหน้าเคร่งขรึมที่ปล่อยให้ศีรษะมีผมสีเทาแพรกประปรายอยู่นั้น กำลังก้าวเข้ามาในห้องแล้วทำความเคารพบุคคลทั้งสามด้วยความยำเกรงและให้เกียรติสูงสุด แม้ว่าตัวเขาเองจะเป็นเจ้าของสถานที่ประชุมแห่งนี้ก็ตาม

"ขอประทานโทษที่ทำให้ต้องรบกวนครับท่าน ผมพยายามรวบรวมข้อมูลของหน่วยกับหัวหน้านะ..."

"คนนั้นสินะ" ศิวารกรทักขึ้นก่อนที่จะมีการเอ่ยชื่อเป้าหมาย

"ครับ"

จากนั้นผู้เป็นเจ้าของสถานที่ก็เริ่มการบรรยายของเขาให้ชายสูงวัยอีกสามคนฟัง เขาพูดด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ นัยน์ตาดำใหญ่ไม่แสดงความรู้สึกอะไรมากนัก มีเพียงบางครั้งที่สีนกรามแข็งแรงจะกระตุกคล้ายกับคนที่ชอบขบกรามเป็นนิล รอยแผลเป็นตรงหัวคิ้วยิ่งทำให้เครื่องหน้าดูดูตื้นมากขึ้น ทุกคำที่เขาเปล่งออกมาได้รับความสนใจจากผู้ฟังเป็นอย่างดี

คนที่ควบคุมสถานการณ์กลับกลายเป็นคนที่เคยมีศรัทธามากที่สุดในห้อง
เมื่อการรายงานจบลง ศิวากรก็เอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
แต่มีอำนาจ

"คุณให้ความสำคัญกับเขามากเกินไปรีเปลา...อย่าเอาเรื่องส่วนตัว
มาปะปนกับงานใหญ่ เพราะมันอาจจะทำให้คุณจัดลำดับความสำคัญผิด"

"แต่ท่านครับ คนคนนี้มีข้อมูลอยู่ในมือมากเกินไป ผมเกรงว่า..."

"เดี๋ยวละ..." อีกคนยกมือขึ้นห้าม "มันเป็นลูกน้องของใคร ใครแต่งตั้ง
หน่วยงานมันขึ้นมา"

"ตอนนี้ NIC ขึ้นตรงต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติครับ แต่ท่านขอ
อภัย ผบ.ตร. เป็นคนตั้งหน่วยงานนี้ขึ้นมา"

"เป็นคนของพุทธสิริสรค์เหรอ"

คนถูกถามส่ายหน้าทันที "ถ้าหากเราสงสัยว่าเขาเป็นคนของผู้บัญชาการ
คนปัจจุบันด้วย ผมคิดว่าเราควรตรวจสอบไป"

"อืม...ขอ ใ้เหล่าสารพัดพิษ" ศิวากรกัดฟันพูด "มันมีแผนอะไร
เกี่ยวกับกรมตำรวจอีกรีเปลา นอกจากจะยุ่งเรื่องการเมือง"

ทุกคนในห้องเงย เพราะยังไม่มีใครมีข้อมูลของขจรที่มากไปกว่า
การรับรู้ในอดีต ผบ.ตร. คนนี้เป็นคนก่อตั้งหน่วย NIC และตอนนี้มีแผนที่จะ
จะลงเล่นการเมืองโดยการสนับสนุนให้ลูกชายขึ้นเป็นหัวหน้าพรรค เมื่อ
ไม่มีคำตอบ ศิวากรจึงวกมาถามเรื่องห้สยุทธอีกครั้ง

"แล้วตอนนี้คุณคิดว่าเขาทำงานให้ใคร พูดชื่อมาสักคนซิ ในกรมตำรวจ
ไม่มีใครที่ผมไม่รู้จัก"

แม้สำนักงานตำรวจแห่งชาติจะเปลี่ยนชื่ออย่างเป็นทางการจาก
กรมตำรวจแห่งชาติไปนานแล้ว แต่ดูเหมือนคนพูดยังติดอยู่กับคตินวันเก่าๆ
ที่ตนเคยเป็นใหญ่

เจ้าของสถานที่มีสีหน้าเป็นกังวลเล็กน้อยก่อนตอบ "ผมคิดว่าเขาเป็น

พวกอิสระ"

"ล้อเล่นน่านรปตี...ไม่มีคำว่าอิสระในกรมตำรวจ มันต้องเป็นเบี้ยของใครสักคน ถ้าหน่วยของมันถูกตั้งขึ้นโดยใคร คนคนนั้นก็ต้องมีอิทธิพลกับมัน หน้าที่ของคุณคือหาหลักฐานให้เจอว่าตอนนี้มันทำงานให้ใครกันแน่"

"ครับ"

ไม่มีการโต้เถียงกับศิวากร แต่นรปตียังมองไม่ออกว่าหัตถุ์ทำงานให้ใคร เจ้าของสถานที่ลากเก้าอี้มานั่งเพื่อรอฟังสิ่งที่ผู้เป็นประธานในที่ประชุมพูด ส่วนเขามีนหน้าที่ฟังแล้วรอรับคำสั่งจากผู้อาวุโสทั้งสาม

"เก็บ NIC ไว้ก่อน กลับมาพูดเรื่องของเราดีกว่า แน่ใจนะว่างานเลี้ยงครั้งนี้จะเป็นการระดมทุนของพรรคการเมืองอย่างเดียว"

"บั้งหน้าอยู่แล้วครับท่าน นี่มันต้องการพอกเงินชัดๆ" หนึ่งในสมาชิกกล่าว "ผมเชื่อว่ามันมีเงินสกปรกอยู่เยอะ"

"ข่าววงในที่ผมจะเชื่อถือได้บอกว่ามีลูกน้องคนสนิทของท่านขจรลงมาจัดการเรื่องนี้เอง เห็นว่าจะขายโต๊ะกินเลี้ยงเป็นหลักล้านเพื่อนำเงินมาสนับสนุนพรรคการเมืองที่ท่านขจรอยากให้ลูกชายขึ้นเป็นหัวหน้า งานนี้คงต้องการแสดงพาวเวอร์ให้คนในพรรคเห็นว่าลูกชายของตัวเองสามารถหาเงินสนับสนุนพรรคได้มากกว่าคนอื่น"

ศิวากรนิ่งไปนาน ทุกคนรู้ดีว่าเขากำลังใช้ความคิด แล้วในที่สุดเขาก็ออกคำสั่ง

"ต้องตามดูอย่างใกล้ชิด แม้กลุ่มนั้นทำท่าว่าจะลงเล่นการเมืองแต่เขาก็ยังมีอำนาจในกรมตำรวจอยู่"

นั่นเป็นคำสั่งที่นรปตีไม่มีสิทธิ์จะเพิกเฉย

ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าจัดและแทบไม่มีเมฆก้อนใหญ่เลย สภาพเช่นนี้ทำให้

อากาศบริเวณสนามกอล์ฟมีอุณหภูมิสูงขึ้นเรื่อยๆ ทั้งที่พระอาทิตย์ยังไม่ตรงศีรษะ ก๊วนนักกอล์ฟในชุดสีขาวกำลังยืนจ้องหนึ่งในสมาชิกตั้งวงสวิงของตน เมื่อเขาหวดลูกออกไปแล้วทุกคนก็ปรบมือให้ทั้งที่ไม่มีใครสนใจผลลัพธ์หรือปลายทางของเจ้าลูกกอล์ฟลูกนั้นเลย และแทนที่นักกีฬาทุกคนจะมีความสุขกับการออกกำลังกายยามเช้า พวกเขากลับมีสีหน้าเคร่งเครียดอย่างเห็นได้ชัดโดยเฉพาะคนที่ป็นหัวหน้าก๊วน เขายืนไม่ไหวแคตตี้แล้วเดินกลับไปที่รถกอล์ฟซึ่งจอดอยู่ริมสนามหญ้า เพื่อนร่วมก๊วนคนหนึ่งเดินมาประกบเขาในขณะที่อีกสองคนที่เหลือแยกไปขึ้นรถอีกคัน

เมื่อทุกคนหนึ่งประจำที่รถก็เคลื่อนกลับไปยังสโมสร สีหน้าที่เป็นกังวลของพุฒิสรรค์ทำให้คนที่กำลังป็นสารคดีให้อยู่ไม่นึกกล้าตั้งคำถาม เพียงแต่รอให้ผู้ป็นนายพุฒขึ้นมาเอง

"กัมปนาทมารอแล้วไซ้ไหม"

"ครับท่าน ผมเพิ่งรับรายงานเมื่อประมาณยี่สิบนาทีที่แล้ว"

เมื่อได้เอ่ยชื่อนั้นขึ้นมาแล้วสีหน้าที่เคยเคร่งยิ่งเพิ่มความตุนขึ้นนั้นคงป็นไปตามอารมณ์ของผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติคนปัจจุบันที่กำลังโกรธอยู่

"เรื่องนี้มันอาจจะถูกใช้ป็นข้ออ้างทำให้อ้าวหลุดจากตำแหน่งได้เลยนะ ไอ้บ้าเอ๊ย...ทำอะไรไม่รู้จักระวังตัว"

ต้นปาล์มขวิดที่ปลูกไว้สองข้างทางกับพื้นสนามหญ้าสีเขียวสดไม่ได้ช่วยทำให้อารมณ์ของท่านพุฒิสรรค์ดีขึ้นเลย แต่เขาก็สามารถควบคุมความโกรธเหล่านั้นไว้ได้ดีทีเดียว อย่างน้อยก็ไม่พาลกับคนอื่นที่อยู่ใกล้ เมื่อรถกอล์ฟเคลื่อนไปจอดที่หน้าบันไดหินอ่อนของอาคารสโมสรนักกอล์ฟก็มีเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกเครื่องแบบอีกนายหนึ่งเดินเข้ามากระซิบกระซาบข้างหูของ ผบ.ตร. คนปัจจุบันทันที

"ท่านกัมปนาทรอท่านอยู่ที่ห้องกระตึงครับ"

"ใครมาบ้าง" เขาถามกลับด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"คนเดียวครับ"

"อ้อ"

เขารับคำแค่นั้นแล้วก้าวลงจากรถ จากนั้นคณะติดตามเล็ก ๆ ก็เริ่มเดินตามคนเป็นนายไปอีกทอดหนึ่ง

ห้องกระจกเป็นห้องพบปะขนาดเล็กที่มีชุดรับแขกไม้ฝังมุกตั้งอยู่ชุดหนึ่ง บรรยากาศภายในตกแต่งด้วยศิลปะแบบจีน มีทั้งภาพวาดและธงอักษรจีน ซึ่งมีความหมายถึงความมั่งคั่งรุ่งเรืองแขวนอยู่บนผนัง ชายร่างใหญ่คนหนึ่งนั่งหน้าซีตอยู่บนเก้าอี้ แม้เขาจะรออยู่ที่นั่นราวครึ่งชั่วโมงแล้ว แต่ในฐานะของเขาที่เป็นอยู่ ณ ขณะนี้เขาไม่มีสิทธิ์จะปะนอะไรทั้งนั้น กัมปนาทเหงื่อแตกซิกทั้งที่นั่งอยู่ในห้องปรับอากาศอย่างดี หัวใจของเขาเต้นแรงจนแทบจะทะลุออกมานอกอก และเมื่อประตูถูกเปิดออกกัมปนาทก็เลื่อนตัวลงจากเก้าอี้ทันทีโดยที่ไม่มีใครสั่ง เขาทั้งสองข้างถูกวางไว้บนพื้นห้องที่แข็งและเย็นเฉียบ

ไม่มีเสียงอื่นใดนอกจากเสียงฝีเท้าของคนที่เข้ามาเย็นจนประชิดตัวชายที่สวมกางเกงขาววสีขาวกับรองเท้ายี่ห้อเดียวกันยืนอยู่ห่างจากหัวเข่าของกัมปนาทไปไม่ถึงฟุต เขาไม่กล้าเงยหน้าขึ้นสบตา ตอนนี้ทำได้แค่เพียง...รอเท่านั้น

ค่ะ!

มือข้างหนึ่งพาดลงบนใบหน้าซิกซ้ายเติมแรงจนใบหน้าของกัมปนาทสลับแต่ก็ยังไม่มียังชีพใดๆ ต่อกัน จากนั้นการลงไม้ลงมือครั้งที่สองก็ตามมา แต่คราวนี้เป็นบริเวณอกหู คนถูกทำร้ายรู้สึกเหมือนแก้วหูของเขาเกือบแตก มันเจ็บจนน้ำตาเล็ด แต่เขายังคงกัดฟันแน่นไม่ยอมให้มีเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาจากปากของตนเองได้ เพราะไม่เช่นนั้น

สถานการณ์คงแย่ไปกว่านี้

"โง่! โง่คนเดียวไม่พอ เกือบจะทำให้หนูช่วยไปด้วย"

น้ำเสียงที่ต่ำทอนั้นมีทั้งความโกรธและรังเกียจ เขาเดินวนกัมปนาท อยู่สองสามรอบก่อนจะยกขาข้างหนึ่งขึ้นเตะไปที่ชายโครงของคนที่นั่งอยู่ ปีก!

ร่างใหญ่ของกัมปนาทเกือบล้มลง ดีที่สามารถคว้าขอบโต๊ะไม้ฝังมุกไว้ได้ทัน เขารีบกลับมาหนึ่งคืบเข้าลำตัวตรงอีกครั้งและยังไม่กล้าเงยหน้าขึ้น มาสบตากับพุมิสรร์

"นายกย หงุดหงิดมากที่รู้ว่ามึงเป็นคนของกู ไอ้พวกที่รอดูอยู่ที่รีบไล่ไฟกันใหญ่ นี่โชคดีแค่นั้นที่มึงไม่ถูกอุ้ม กลับไปขอบคุณบรรพบุรุษมึงได้เลย เพราะถ้าไม่ใช่คนในตระกูลสายตำรวจเก่าแล้วละก็ ปานนี้มึงได้เข้าไปอยู่ในถังแดง* แล้ว"

"ขอโทษครับจ...ขอบคุณครับท่าน"

กัมปนาทพูดเสียงสั่นพร้อมกับยกมือไหว้ปลงๆ จากนั้นเขาต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อรู้สึกว่ามีขาของพุมิสรร์ชยับเข้ามาใกล้ตนอีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ได้ถูกทำร้าย ความจริงคือพุมิสรร์แค่ลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งประจันหน้าแทน

"มองกู...มอง!"

กัมปนาทกลั่นหายใจแล้วเงยหน้าขึ้นช้าๆ มือสองข้างของเขาทำงานอัตโนมัติทันที นั่นคือการยกขึ้นมาประนมเหนือหน้าผาก สายตาของพุมิสรร์แทบจะมีประกายไฟลุกโชนอยู่ในนั้น ใบหน้าที่เคยเห็นหัวใจดี

* ถังแดง คำนี้ได้ถูกใช้ในช่วงสงครามเย็น ราวปี พ.ศ. 2510 โดยเกิดจากการปะทะกันระหว่างเจ้าหน้าที่รัฐกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ถังแดงมาจากการ 'เผาถังแดง' หมายถึงการนำร่างคนยึดใส่ถังน้ำมันที่มีเชื้อเพลิง จากนั้นจึงเผาเหยื่อทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่หรือตายไปแล้ว วิธีการนี้จะทิ้งร่องรอยไว้ให้ตรวจสอบได้น้อยมาก อ้างอิงจาก <https://storylog.co/story/57960fa8e38a33463920c74d> หรือหาอ่านเพิ่มเติมที่หนังสือ ถังแดง : การซ่อมสร้างประวัติศาสตร์และความทรงจำหลอนในสังคมไทย' ตัดแปลงจากวิทยานิพนธ์ของจุฬารัตน์ ตำรง วิถีธรรม อดีตนักศึกษาปริญญาโทภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มีเมตตาคัดนี้มันแทบจะกลายเป็นใบหน้าของนักรบที่มีแต่ความโหดเหี้ยม
คนแบบนี้แหละที่เขาเรียกกันว่า...ฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบตา

"มึงต้องหายตัวไป..."

"หะ...หาย...หะ...ท่านครับ อย่าฆ่าผมเลย อย่าทำอะไรผมเลย
ไว้ชีวิตผมด้วย"

กัมปนาทมีสภาพที่น่าเวทนานัก เขาร้องให้พุ่มพ่ายและกำลังร้องขอ
ชีวิต

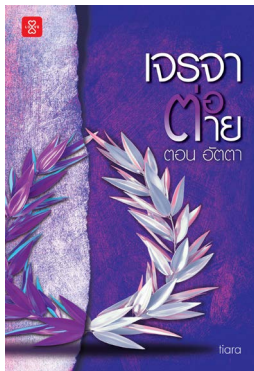
"กูไม่ได้จะฆ่ามึง แม้ความจริงอยากจะทำ ถ้าพี่มึงไม่เคยเป็นใหญ่
ในกรมกูเก็บมึงไปนานแล้ว ตอนนี่มึงต้องหายหน้าไป เพราะถ้ามึงยังอยู่
เรื่องมันจะไม่จบง่ายๆ มึงจะกลายเป็นจุดอ่อนให้กลุ่มของเราโดนโจมตี
เข้าใจไหม"

"ละ...แล้วท่านจะให้ผมทำยังไง บอกผมมา ผมยอมทำทุกอย่าง
แต่อย่าฆ่าผมเท่านั้น"

"ดี...มึงต้องซัดใช้ความผิดที่ได้ทำไว้แน่"

กัมปนาทรู้สึกเสียวสันหลังวูบ แต่ก็ยังติกว่าต้องตายในถัง เขา
ไม่ยอมถูกเก็บ ถูกฆ่าโดยที่ไม่สามารถหาศพพบ ตอนนี้มีทางเดียว
ที่จะรักษาชีวิตไว้ได้ นั่นคือการทำตามคำสั่งทุกอย่างของพุมิสิรร์ค

(ติดตามอ่านต่อไปได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624515.html>